

BARBARA O'NEALOVÁ

Jak se dědi
TAJEMSTVÍ

Nečekaně získaný šlechtický titul,
anglické panství a zamlčená
rodinná historie

Když se Olivie po smrti matky stane dědičkou obrovského anglického panství a šlechtického titulu, obrátí se její svět vzhůru nohama.

Na anglickém venkově si připadá cizí a plánuje, že zde pouze vyřídí potřebné formality a co nejdříve se vrátí do Ameriky. Stačí však jediný pohled na panství Rosemere Priory a Olivie hned pochopí, proč se dům, byť zanedbaný a poznamenaný časem, tak často objevoval na matčiných obrazech.

Proč se jí o tom všem ale matka ani slovem nezmínila?

Olivie pátrá po odpovědích přímo na starobylém rodinném sídle a postupně odhaluje, co mělo zůstat pohřbené. Teď se ale hlavně musí rozhodnout, jaká budoucnost čeká Rosemere i ji samotnou. Dobře tuší, že se záchranou panství možná zachrání i sebe...

„Usad'te se s čajem a sušenkami a užijte si kouzelné vyprávění o dědictví anglického panství a cestě k jeho rekonstrukci. Živé popisy a postavy připomínající nejlepší přátele s vámi zůstanou ještě dlouho poté, co tenhle nádherný příběh skončí.“

– Cynthia Ellingsenová,
autorka bestselleru *The Lighthouse Keeper*

BARBARA O'NEALOVÁ

Jak se dědi
TAJEMSTVÍ

Přeložila
Kateřina Harrison Lipenská

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE ART OF INHERITING SECRETS

Copyright © 2018 by Barbara Samuel

Published by Lake Union Publishing, USA

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-571-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-570-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-137-3 (print)

*Pro mého strýčka Tonyho,
který miloval dobré knihy, dobré jídlo a Indii.
Navždycky zůstaneš v mém srdci.*

Jaro

Společné jídlo s jinou lidskou bytostí je intimní akt, kterému bychom se neměli oddávat příliš lehkovážně.

– M. F. K. Fisherová

První kapitola

Poprvé jsem Rosemere Priory uviděla těsně před soumrakem, kdy prsty posledních slunečních paprsků dne uhlazovaly staré kameny do růžově zlaté barvy. Dům byl rozlehlý a členitý, s výklenky a alžbětinskými okny, se dvěma věžemi s cimbuřím, které se zvedaly k lilkovému nebi.

Všechno, co jsem věděla o své matce, se v tom okamžiku roztránilo na kousíčky. Samozřejmě jsem dům poznávala, a sice z jejích fantaskních maleb. Poznávala jsem taky lesy, sovu, která s máváním křídel odletěla z jednoho z vrchních oken, a nejspíš i tu lišku, uhánějící po rozježděné cestě, s velkým huňatým ocasem za sebou.

Vždycky jsem si myslela, že tohle všechno je výplod její fantazie.

Zármutek, pouhý měsíc od její smrti pořád ještě čerstvý, se mi zaťal do plic. Vyhlížela jsem z okna pronajatého auta, jako bych čekala, že se snad objeví.

Moje matka, spořádaná, rezervovaná Angličanka. O životě předtím, než někdy po dvacítce přijela do San Francisca, seznámila se s mým tátou a vdala se za něj, nikdy nemluvila. Když jsem se narodila, začala se věnovat ilustrování dětských knížek a vytvářela série nádherně propracovaných maleb bujných anglických lesů, působících podmanivým a zároveň děsivým dojmem.

Auto muselo zpomalit na zanedbané příjezdové cestě plné děr a já jsem viděla, kde se ty malby zrodily. Celé ty roky jsem si myslela, že utekla z nějakého zapadákov a hledat lepší život, i když teď jsem nevěděla, kde se ta domněnka vlastně vzala.

„To je ono?“ zeptala jsem se řidiče, muže po šedesátce v černé uniformě, s čepicí a vkusnou kravatou, kterého najal právník, aby mě vyzvedl na letišti.

„Člověk si ho rozhodně nesplete, že?“ prohodil a zastavil.

Oba jsme se dívali na to ohromné panské sídlo. Průčelí zakrývaly popínavé rostliny plazící se skrz rozbité okenní tabulky. „Kdy naposledy tady někdo bydlel?“

Poškrábal se na bradě. „Hádal bych, že to bude aspoň čtyřicet let. Když jsem byl kluk, pořádaly se tady festivaly a pikniky. Bývaly to velkolepé události, jen co je pravda.“

„A co se stalo?“

„To je právě to, co by chtěli vědět všichni, slečno. Vzkvétalo to tu a žilo a pak, ze dne na den, najednou všichni zmizeli.“

„Všichni?“

„Pamatuju si, že stará paní zemřela. Ale její syn a dcera odjeli do zahraničí a už se nevrátili.“

Syn? O žádném strýci jsem nic netušila. V krku jsem ucítila třepotání křídel nervozity. „Vzpomínáte si na ně?“

„Jakkak by ne. Lord Shaw, hrabě z Rosemere, byl zhruba mého věku, i když nijak blíž jsme se neznali. Lady Caroline byla kráska, ale držela se v ústraní.“

Caroline. To byla moje máma.

Lady Caroline.

„Můžeme jet do města,“ řekla jsem. „Čekají tam na mě.“

„Dobrá.“

Ve zpětném zrcátku jsem sledovala zmenšující se dům, impozantní a neuvěřitelně obrovský. A zničený.

Mami, pomyslela jsem si s bolavým srdcem. Proč ses přede mnou všechny ty roky schovávala?

Mámin právník mi zajistil ubytování v městečku Saint Ives Cross, kde bylo v šest hodin večer úplně mrtvo. Všechno už pohltila tma. Kvůli časovému posunu jsem si připadala jak na jiné planetě a jediné, co jsem dokázala vnímat, byla vrchní poschodí hrázděných domů shlížející do úzkých uliček a kužely světel pouličních lamp dopadající na chodníky. Na náměstí uprostřed se tyčila stará kamenná stavba, znak středověkého obchodního města. Z článku, který jsem kdysi psala o historii městských tržišť, jsem si vybavila, že se mu říká máslový kříž, a tohle vědomí mě tak trochu vrátilo nohama na zem. Večer byl vlhký a chladný, ale i přesto jsem ve vzduchu cítila hlínu a zezeň, přestože byl teprve únor.

Řidič mi nesl tašku do hotelu, já jsem šla za ním jako omámená a snažila jsem se přemáhat kulhání, které mě pořád ještě občas trápilo.

Ocitla jsem se v malé vstupní hale s opuštěnou recepcí. Její pult byl pokračováním výčepu hospody, odkud na mě nepokrytě zírala hrstka štamgastů s püllitry v dlaních. Kývla jsem na pozdrav, ale zareagovala jen jedna žena.

Řidič mi podal vizitku. „Kdybyste něco potřebovala, zavolejte mi, lady Shawová.“

Zavrtěla jsem hlavou na protest proti tomu oslovení. Za mými zády mírně zašumělo, takže mi bylo jasné, že lidé u baru, tři muži a dvě ženy, slyšeli víc než dobře. Nervózně jsem odpověděla: „Děkuju vám. Moc jste mi pomohl.“

Krátce nadzvedl čepici. Rozhodně a soustředěně jsem vizitku zasunula do peněženky a modlila se, aby se v recepci někdo objevil dřív, než se skácím únavou.

Konečně se vynořila zavalitá žena s krátkými bílými vlasy protkanými ocelově šedými pramínky. „Přejete si?“

„Ano. Jmenuju se Olivie Shawová. Měla bych tu mít rezervaci od pana Jonathana Havera.“

Změřila si mě pohledem, sundala z háčku klíč a mrskla jím na pult. „Třetí patro. Po schodech a dozadu.“

Sevěřela jsem hůl o něco pevněji. „Máte výtah? Mám se schody trochu problémy.“

„To jste si měla požádat při rezervaci.“

„Omlouvám se. Nenapadlo mě –“

„Hm.“ Nic víc. V tom mráкотném stavu jsem se musela kousnout do rtu, abych se vyčerpáním nezačala smát. „Hraběnka, jak se patří, co?“

Jako redaktorka uznávaného kulinářského časopisu jsem byla zvyklá na cestování i odměřené způsoby, ale její neurvalost mi přišla přehnaná. Nadechla jsem se a řekla: „Podívejte, jsem na cestě už skoro čtyřicet hodin a schody jsou pro mě teď zrovna náročné.“ Smířlivost a tvrdost, to bylo moje motto. „Máte nějaký pokoj, do kterého se dostanu snadněji, nebo mám zavolat zpátky řidiče a nechat se odvézt jinam?“

Chvilí na mě zírala. Nepřátelsky. Dokonce vztekla.

Co si o sobě myslí, krucinál?

Nakonec sebrala klíč z pultu, vrátila ho na háček a sundala jiný. „Uslyšíte hospodu, ale zpívat se bude až v pátek.“ Naklonila se přes bar. „Allene! Pojď tady lady doprovodit do pokoje.“

Zpoza baru vyběhl ladně jako gepard ani ne dvacetiletý mladík. „Zdravím,“ pravil a popadl můj kufr. „Pojďte se mnou.“

Prošli jsme chodbou pod schodištěm a přes uklizovou jídelnu s ubrusy z lesklé bavlny. „Snídaně je od sedmi. A končí přesně v devět.“

„Děkuju vám.“

Pokračovali jsme další chodbou až na samý konec, kde se široké dveře otevřely do velmi hezkého pokoje. Vydechla jsem úlevou a podala mu jednolibrovou minci. „Paráda.“

S úsměvem si zastrčil spropitné do kapsy. „Žádný problém.“

„Dá se tady v hospodě najíst?“

„Máme nejlepší rybu s hranolkama ve městě. Můžu vám jídlo přinést sem, kdybyste chtěla. Nebo skleničku vína?“

„Pivo,“ požádala jsem s očima upřenýma na ušák u krbu. „A ryba s hranolkama zní skvěle.“

Přikývl. „Hned jsem zpátky, lady.“

„Nemusíte –“ začala jsem.

Ale už byl pryč.

Když se Allen vrátil s jídlem, ukázal mi, jak se zapíná plynový krb, podal mi kousek papíru s heslem pro připojení k Wi-Fi a dodal, že za hodinu někoho pošle pro podnos.

Jedla jsem tu horkou, ve strouhance obalenou rybu, odvážně ochucenou sladovým octem stejně, jako ji dělávala máma, a nechala jsem se pohltit úlevou, že jsem tady, pryč z toho blázince, který jsem zažívala posledních několik měsíců.

Mámina náhlá a zničující smrt byla poslední a nejhorší z celé série pohrom, které mě v mých osmatřiceti letech potkaly. Začalo to autonehodou, při které jsem si roztříštila pravou holenní kost, což znamenalo, že jsem nedokázala vyjít do schodů svého sanfranciského podkrovního bytu, v němž jsem už šest let žila se svým snoubencem Grantem, a tak jsem se dočasně přestěhovala do mámina domu v Menlo Parku, než se zotavím. V tom domě jsem vyrostla, a přestože máma nebyla nijak sentimentální typ a můj bývalý pokojíček vymalovala jasnou zelenou, v kuchyni a v koupelně jsem potkávala dost ozvěn svého pubertálního období, které mě dokázaly zdeptat, a to ani nemluví o tom, jak uboze jsem se cítila, že otravuju svou čtyřiašedesátiletou matku, kterou zdraví trápí už

dvacet let. A byla jsem naštvaná na Granta, který cestu z našeho bytu – původně mého bytu – vážil jednou, maximálně dvakrát týdně.

Popravdě jsem na něj vlastně byla naštvaná ještě teď. O tom, co budu dělat během téhle cesty, jsem mu neřekla skoro nic, jen že potřebuju vyřešit nějaké matčiny záležitosti. Nejspíš bylo načase to skončit, což byla další věc, kterou jsem si potřebovala rozmyslet, zatímco budu pryč.

A tohle byl další důvod k obavám – čas, nebo spíš nedostatek času tohle všechno vyřešit. Kvůli zranění a operaci jsem si musela vzít volno z práce a dočasně opustit místo redaktorky časopisu *Vejce a slepice*, jednoho z předních kulinářských periodik v zemi. Původně to mělo být na osm týdnů. Dnes už mám za sebou týdnů patnáct a pořád nejsem zpátky.

Před měsícem jsem začala znovu psát a redigovat, aspoň na dálku, a opravdu jsem chtěla znovu nastoupit dřív, než o místo přijdu. Časopis jsem měla moc ráda, bavilo mě jídlo i celý obor a hodně jsem se nadřela, abych se na tuhle pozici dostala. Na paty mi šlapal celý zástup dalších úplně stejně ambiciózních lidí, někteří ohleduplně, jiní míň, a každý z nich by byl v sedmém nebi, kdyby mě mohl nahradit. Musím se vrátit rychle, nebo nebudu mít kam.

Poslední kapkou po všem tom neštěstí byla mámina smrt. Dostala zápal plic, těsně po Vánocích. Nebylo to žádné překvapení, problémy s plícemi měla už deset let. Překvapení ale bylo, že na něj zemřela, tiše a rychle, během dvou týdnů.

A já jsem pak v její pracovně našla dopisy od právníka z Anglie, čím dál naléhavější, ohledně postupu v právní záležitosti, o které toho zjevně věděl spousta, ale já nic.

Následoval telefonát a teď sedím tady, nad talířem s rybou a hranolky, ve vlhkém pokoji anglického hotelu, a místní mě oslovují „lady“.

Bylo toho hodně, co jsem potřebovala zpracovat.

A tak jsem radši udělala to, na co jsem byla zvyklá už od dětství – uchýlila jsem se k jídlu. Nikdy jsem se nijak zvlášť necpala, v tom totiž není žádné soustředění, spíš jsem se nechávala uzemnit v daném okamžiku a na daném místě, když jsem si pozorně všímala, co jím.

Právě teď, v tomhle hotelovém pokoji, před plynovým krbem, byla ryba pod křupavou strouhankou čerstvá a pevná, hranolky tlusté a zkušeně osolené. Pivo mělo barvu vlašských ořechů a chuť laděnou po staletí. Sůl mi vířila v ústech, uklidňovala mě a vybavila jsem si esej M. F. K. Fisherové o jídle, které jednou jedla v Paříži, když musela čekat ve vlaku. Připadala jsem si jako světoběžník spíš než tulák bez domova. Poprvé ode dne, kdy máma umřela, jsem cítila něco, co se aspoň trochu podobalo klidu. Možná bych o tom ráno mohla něco napsat.

Ale teď jsem vnímala jen úlevu, že jsem pryč ze svého dramatického života, s plným břichem a únavou, která mě přemáhala.

Usínala jsem a můj mozek předstíral, že píše rýmovačky na rybu s hranolky. V tom pošramoceném stavu mi přišly nesmírně chytré a říkala jsem si, že si na ně musím ráno vzpomenout.

Nejspíš bylo dobře, že se mi to nepodařilo.

Druhá kapitola

„Velice se omlouvám,“ říkal mi druhý den ráno do telefonu modulovaným hlasem právník Jonathan Haver. „Jsem tady naprosto beznadějně uvězněný.“

Nadechla jsem se, abych udržela hlas v klidu, a odpověděla jsem: „Ach tak. Kdy myslíte, že se vrátíte?“

„Obávám se, že by to mohlo trvat několik dní. Cesty jsou kvůli tomu dešti úplně pod vodou. Skutečně mě to velmi mrzí.“

Podívala jsem se oknem na šedou oblohu. „To se stává. Včera po příjezdu jsem požádala řidiče, aby mě k domu zavezl, jen abych si udělala představu, jak to tu vypadá.“

„Aha. Předpokládal jsem, že po tak dlouhé cestě budete unavená.“

„No, víte, potřebuju, aby se věci pohnuly, pane Haveře. V Kalifornii prodávám matčin dům a už jsem moc dlouho pryč z práce. Opravdu se musím co nejdříve vrátit. Jak můžeme tu záležitost vyřešit?“

„No,“ začal opatrně, „viděla jste, v jakém stavu dům je.“

„U nás je každému jedno, jaká budova na pozemku stojí.“

„No, tedy, obávám se, že Rosemere Priory je památkově chráněná budova první kategorie, což znamená, nejen

že není možné ji zbourat, ale nelze ani provádět rekonstrukci, aniž by to odsouhlasil památkový výbor.“

„Nepřipadalo mi, že by oprava byla možná.“

„Řekněme, že opravit lze všechno, pokud se tomu věnuje dost času a peněz.“

„Ale nemyslíte si, že to stojí za to.“

„Popravdě ne. Dům je posledních čtyřicet let zanedbaný, a i kdyby se vám podařilo ho nějak dát dohromady, tenhle typ budov je obrovsky náročný na údržbu. Je v něm přes pětatřicet pokojů – přesně třicet sedm. Představte si to vytápět. Jen samotná střecha spolkně spoustu peněz. Dále by bylo třeba zbavit se vlhkosti a plísně a –“

„A co se teda dá dělat?“

„Předpokládám, že dřív nebo později to prostě spadne.“

Obraz bortících se zlatavých stěn mě k mému překvapení bolestně bodl u srdce. „Jak dlouho tam žila rodina mé matky?“

„Odhaduji tak tři sta čtyři sta let.“

Staletí. Chvění času mi zavibrovalo v hlavě, ale než jsem se vzpamatovala a stihla ze sebe něco vypravit, ozval se někde na pozadí tlumený hlas a on řekl: „Poslyšte, podrobné informace vám předám, až se setkáme. Mezi tím za vámi pošlu jednu svou dobrou známou. Pozemek sousedící s Rosemere patří Rebecce Poolové a jejímu manželovi. Na některé otázky vám dokáže odpovědět.“

Před telefonátem s panem Haverem jsem si dala snídaň – vajíčka, fazole a rajčata. Mraky venku hrozily deštěm, ale já jsem se potřebovala trochu projít, abych rozhýbala ztuhlou nohu.

V hospodě a v recepci teď byla mladší žena, hezká dívka s jasně modrýma očima a obličejem jako Sněhurka. Usmála se na mě, když jsem přicházela. „Dobré ráno, lady Shawová,“ pozdravila. „Já jsem Sarah. Vypala jste se dobře?“

Mávla jsem rukou a zašklebila se, protože mi bylo trapně. „Ale, prosím vás, neříkejte mi tak. Stačí Olivie.“

Úsměv na rtech jí v tu chvíli poněkud ztuhl. „Co třeba slečno Shawová?“

„Prima.“

„Můžu pro vás něco udělat?“

„Půjdu se projít, ale právník za mnou poslal nějakou paní. Kdyby mě sháněla, vyřídíte jí prosím, ať počká? Nebudu pryč dlouho.“

„Určitě. Nespěchejte.“ Podívala se přes rameno děleným oknem. „Možná vás chytí déšť. Máte deštník?“

Zvedla jsem dlouhý robustní deštník, který jsem si s sebou přivezla. Jedna věc, kterou mají Anglie a San Francisco společné, je častý déšť. „Jsem připravená.“

Venku na chodníku byla kromě mě jen hrstka lidí. Muž v rybářské čepici a vestě venčil malého pejska v pleteném kabátku, s krátkýma nožkama kmitajícíma ve vzduchu. Dvě ženy ve středních letech v nepromokavých kabátech přebíhaly mezi obchody.

Čerstvý vzduch mi jako vždycky zvedl náladu. Celý život ráda chodím, naučila mě to máma, už jako malá jsem se držela po jejím boku. Každý den urazila několik kilometrů a já taky, než jsem si zranila nohu. Vzduch naplňovala vůně vody a úrodné půdy. Nedaleko za městem a jeho alžbětinskými domy, skrčenými pod doškovými střechami, se zvedaly zvlhčené kopce. Ty došky mě překvapily, protože jsem kdysi četla článek o tom, jak jsou drahé a náročné na údržbu, navíc vypadaly opravdu těžké.

Krátká úzká ulička se otevírala do náměstí s širokou alejí a kamenným křížem uprostřed. Uličky vybíhající do všech čtyř směrů byly dlážděné kameny, ošoupanými na kluzkou světle šedou, a projíždělo tudy dost aut, hlavně jedním směrem. V přízemí budov se nacházely různé obchody – několik restaurací, lékárna, galanterie se za-

prašeným šicím strojem ve výloze. Na jednom rohu bylo knihkupectví, za jehož děleným oknem byly vyrované štosy různobarevných knih a lákaly mě blíž. Ještě neměly otevřeno, ale slíbila jsem si, že se sem vrátím později a porozhlédnu se. Najednou mi bylo lehčeji na duši.

Na opačném konci náměstí stál na vyvýšeném místě středověký kostel, a tak jsem k němu zamířila a cestou nahlížela do dalších výloh, kolem kterých jsem procházela: prodejna vlny, která vypadala, jako že je tady už od třicátých let, domácí potřeby se svítivě tyrkysovými talíři a vystavenými drobnými spotřebiči, pekařství, z něhož se linula vůně kávy, a teď zrovna zavřená indická restaurace se stoly potaženými bílými ubrusy, které ve mně náhle vzbudily stesk po mé domovské sanfranciské čtvrti.

U kostela jsem se zastavila a prohlédla si zčernalé pomníky, přecházejíc jsem jich dokázala jen pár, potom jsem zahrnula za roh a vyšla do mírného kopce, abych se mohla rozhlédnout do větší dálky.

A tam, mezi lesy, vyčuhoval Rosemere Priory a vzdálenost vymazávala všechny jeho vady. Ta nádhera mi vyrazila dech – rovnoměrné řady oken, věže, pole se zelenými okraji rozprostírající se všude kolem. Sedmatřicet pokojů! Já jsem nikdy nebydlela v domě, který by jich měl víc než osm. Co se vlastně *dělá* s tolika místnostmi?

Začalo drobně mrholit, tak jsem si roztáhla deštník, protože jsem zatím nedokázala od toho domu odtrhnout pohled. I kdybych k němu neměla žádný vztah, stejně by mě očaroval. Moje hlava jen pomalu a ztěžka zpracovávala myšlenku, že se dívám na domov svých předků. Starodávný. Skličující. Nádherný.

Dům máminých tajemství.

Vydala jsem se zpátky do hotelu. Déšť zesílil, a když jsem dorazila, konce nohavic jsem měla nasáklé a oklepávala jsem ze sebe vodu.

Koutkem oka jsem zahlédla, že se ke mně něco blíží, a taktak jsem se stihla otočit a rozeznat velikého psa, který se najednou prudce zarazil.

„Bernarde!“ vykřikla žena a vyběhla za chlupatým udržovaným bernardýnem. „Á, výborně, zastavil. Ještě se mu to občas nepovede.“

Žena byla stejně udržovaná jako ten pes, štíhlá blondýnka v tlusté vlněné tunice a legínách zastrčených do holínek s rozmarným květinovým vzorem. „Dobrý den,“ pozdravila mě. „Vy budete určitě Olivie. Jonathan je můj přítel a vyslal mě vás zachránit – cítí se hrozně, že zmeškal tu schůzku. Jsem Rebecca Poolová.“

Potrásla jsem jí napřaženou rukou. Měla studené prsty. „Dobrý den.“

„No to snad ne, vy máte ten blesk!“

„Ten blesk?“ Rozpačitě jsem zvedla ruku k pravému oku. V modré duhovce jsem měla šikmou žlutou klikatou čáru, kterou jsem jako malá z duše nenáviděla.

„Ve vaší rodině je to slavné znamení. Není to vždycky blesk. Někdy je to slunce kolem panenky, někdy něco jiného. Spousta místních to má taky.“ Věnovala mi křivý významný úsměv. „Lordi se toulají, však to znáte.“

Zamrkala jsem a zeptala jsem se: „To je rodinný znak?“

„Ano! Matka vám to neřekla?“

Nadechla jsem se. „Myslíte, že bychom se mohly posadit? Bolí mě noha –“

Konečně si všimla mé hole a její ruce vyletěly do vzduchu. „Promiňte! Jistě. I když jsem vás chtěla pozvat na oběd, jestli máte chuť. Moc ráda bych vás u nás přivítala.“

„To by bylo báječné, děkuju.“ Zvedla jsem prst. „Jen mi dejte minutku –“

„Určitě!“

Posadila jsem se na židli v malinké vstupní hale a třela si bolavé místo těsně pod kolenem. „Budu si muset zajít pro peněženku,“ dodala jsem. „A pro telefon.“